

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120321758
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120321758.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu G. F., s.r.o., so sídlom I. XXX/A, XXX XX G., F.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Oskar Chnápko, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 018 201, proti žalovanej Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. J. I. XX, XXX XX V. J. I., o zaplatenie 1.488,58 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/143/2020-104 zo dňa 08. decembra 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/143/2020-151 zo dňa 03. februára 2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 588,77 Eur s prísl..

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 588,77 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 1.11.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1 prvá veta, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 3, § 7 ods. 1, 2, 4, § 8 ods. 1 písm. a), 3, 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1, § 39, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, § 517 ods. 1 prvá veta, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, čl. 5, § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu spoločnosť D. L., a.s., ktorý sprostredkováva tzv. „pôžičky od ľudí pre ľudí“ uzavrela dňa 12.02.2016 rámcovú zmluvu investor - novácia s investorom Z. H., na základe ktorej sa zaviazala vyhľadať pre neho dlžníkov a obstaráť v jeho mene a na jeho účet uzatvorenie Zmluvy o pôžičke s dlžníkom. V rovnaký deň, t.j. 12.02.2016, bola uzatvorená aj rámcová zmluva - dlžník medzi uvedenou spoločnosťou a žalovanou, na základe ktorej mala spoločnosť vyhľadať pre žalovanú (dlžník) jednotlivých investorov a obstaráť v jej mene a na jej účet uzatvorenie Zmluvy o

pôžičke. V zmysle uzatvorenej Závaznej žiadosti o pôžičku zo dňa 11.11.2016 sa žalovaná zaviazala poveriť spoločnosť L. D., a.s., aby v jej mene uzatvoril s jedným alebo viacerými investormi Zmluvy o pôžičke. Na základe zmluvy z 11.11.2016 investor Z. H. poskytol žalovanej pôžičku vo výške 2.580,57 Eur s 0% úrokom. Termín poslednej splátky bol stanovený na 22.11.2019, počet mesačných splátok 36, výška mesačnej splátky 71,68 Eur. Pisomným podaním z 31.10.2018 vyhlásila spoločnosť L. D., a.s. okamžitú splatnosť pôžičky, pričom dlh vo výške 1.290,33 Eur sa stal splatným v celom rozsahu naraz. Celkový dlh spolu s poplatkami a upomienkami predstavuje sumu 1.493,58 Eur. Dňa 14.11.2018 bola medzi investorom Z. H. ako postupcom a spoločnosťou L. D., a.s. ako postupníkom uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky. Ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy mal postupca voči dlžníkovi pohľadávku vo výške 1.290,33 Eur. Právny predchodca žalobcu postúpil ku dňu 01.12.2018 svoju pohľadávku voči žalovanej so všetkým príslušenstvom, čo rozporované nebolo. Žalovaná zaplatila podľa vyjadrenia žalobcu spolu celkovo sumu 1.991,80 Eur, čo rozporované nebolo.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žaloba bola doručená dňa 12.06.2020, pričom k zosplateniu došlo dňa 31.10.2018, teda pohľadávka žalobcu nie je premlčaná. Primárnou právnou otázkou bolo, či uzatvorená zmluva o pôžičke medzi investorom a žalovanou spadá pod tzv. spotrebiteľské právo. Akcentoval na postup pri vzniku úverových vzťahov, kde najskôr bola uzavretá rámcová zmluva investor (veriteľ) medzi spoločnosťou L. D., a.s. a investorom, potom došlo k uzatvoreniu rámcovej zmluvy dlžník medzi spoločnosťou L. D., a.s. a dlžníkom (žalovanou) a následne na základe záväznej žiadosti o pôžičku a zmluvy o pôžičke bola dlžníkovi poskytnutá pôžička od investora. Napokon pri nesplácaní pôžičky v zmysle zmluvy došlo k zosplateniu pôžičky nie investorom, ktorý požičal peniaze dlžníkovi, ale opäť spoločnosťou L. D., a.s.. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky z investora na spoločnosť L. D., a.s.. Z uvedeného je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že celý proces sprostredkovania tejto pôžičky bol takpovediac pod gesciou spoločnosti L. D., a.s. (právny predchodca žalobcu), pričom v žiadnom prípade nemôže ísť o aplikáciu teórie náhodilosti, čo kvalifikuje tieto právne vzťahy za rozporné s normami spotrebiteľského práva v snahe tieto obchádzať, teda podľa názoru súdu ide o evidentnú snahu o obchádzanie spotrebiteľského práva. Postup tzv. investora spolu s právnym predchodcom žalobcu, keďže ide o koordinované procesy, možno bezpochyby zaradiť do definície nekalej obchodnej praktiky, ako to vyplýva z citovaných právnych ustanovení. V dôsledku absencie obligatórnych náležitostí zmluvy - RPMN; predpokladov RPMN; celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuvedeniu rozlíšenia splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - ako aj v dôsledku zistených okolností pri ich uzatváraní, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná by teda mala žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 2.580,57 Eur, pričom doposiaľ zaplatila žalobcovi 1.991,80 Eur, čo nespochybnili strany sporu, preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 588,77 Eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie ešte podrobil rozhodnutie aj kontextu princípu primeranosti, poukazujúc aj na tzv. Paretovo optimum (ide o rovnovážny stav, kedy ak sa chce mať niekto lepšie než ako sa má, môže tak urobiť len na úkor iného) a v neposlednom rade musel na predmetnú vec nahliadať aj cez prizmu dobrých mravov. Prisvedčil preto názoru žalovanej, že konanie právneho predchodcu žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom na druhej strane však netreba opomenúť fakt, že žalovaná z pôžičkového vzťahu neuhradila ani istinu, ktorá premlčaná nebola, preto v súlade s princípom spravodlivosti rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania zo žalovanej sumy od 01.11.2018, pričom vychádzal z toho, že listom zo dňa 31.10.2018 došlo k predčasnemu zosplateniu úveru, pričom omeškanie nastalo nasledujúci deň, t. j. 01.11.2018.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie na základe zásady úspechu. Žalobca nebol v konaní úspešný v prevažujúcej časti, preto nemá na náhradu trov konania právo a úspešnej žalovanej žiadne trovy konania nevznikli (ani zo spisu nevyplývajú), preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výrokom II. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, pretože v tomto prípade sa nejedná o spotrebiteľský vzťah, keďže medzi žalovanou ako dlžníkom a Z. H. ako investorom (veriteľom) bola uzatvorená zmluva o pôžičke, prostredníctvom ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička medzi dvoma fyzickými osobami nepodnikateľským spôsobom. V tomto smere poukázal aj na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2NcC/11/2018 zo dňa 31.01.2019, podľa ktorého v obdobnej veci nejde o vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Ide tu o vzťah viacerých fyzických osôb, z ktorých ani jeden nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods.

3 Občianskeho zákonníka. Vzťahy medzi účastníkmi vznikli na základe crowdfundingu, ktorý patrí medzi alternatívne finančné nástroje a ktorý vznikol ako dôsledok rozvoja finančných technológií a na Slovensku medzi takéto „peer to peer“ crowdfundingové platformy patrí aj spoločnosť L. D., a.s.. Uviedol, že jeho právny predchodca nie je zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke, nakoľko z predmetnej zmluvy je zrejmé, že zmluvnou stranou na strane veriteľa je iba Z. H., s tým, že spoločnosť L. D., a.s. je v postavení sprostredkovateľa. Z predloženej zmluvy je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že táto nebola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ale medzi fyzickými osobami - nepodnikateľmi, preto nejde o spotrebiteľskú zmluvu, ale o občianskoprávny spor. Konštatovanie súdu preto neobstojí a ním vyslovený názor je v rozpore s definíciou spotrebiteľskej zmluvy. Z tohto dôvodu vykazuje napadnuté rozhodnutie jasné znaky arbitrárneho rozhodnutia. Práve pre zamedzenie obdobných rozhodnutí bola zo strany zákonodarcu prijatá aj novela Trestného zákona, ktorou bol doplnený trestný čin ohýbania práva. Uviedol, že vo svojom písomnom podaní poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu prax všeobecných súdov naprieč celým územím SR, kedy súdy v skutkovo a právne obdobných veciach jasne vyslovili a presvedčivým a logickým spôsobom aj zdôvodnili, že v danom prípade sa za žiadnych okolností nemôže jednať o spotrebiteľský vzťah. Napriek tomu sa v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie žiadnym spôsobom s ustálenou praxou všeobecných súdov nevysporiadal a absurdným až nelogickým spôsobom v danej veci aplikoval ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a tiež, aby mu súd priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že podpis predmetnej spornej zmluvnej dokumentácie bol v spoločnosti J. bez prítomnosti akejkoľvek osoby, ktorá by bola vysvetlila princíp tohto finančného obchodu a až následne cestou pošty jej bola domov doručená celá zmluvná dokumentácia. Z opatrnosti uviedla, že ráta s konaním aj podľa druhej hlavy Civilného sporového poriadku a poukázala aj na § 3 ods. 3 a § 5b zákona č 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Ako už objasnila, konanie protistrany v tejto sporovej veci má jasné znaky nekalých obchodných praktík. Aktivity spoločnosti D. L., a.s. a jej predstaviteľov je potrebné s plnou vážnosťou kvalifikovať ako nekalé obchodné konanie a zavádzanie spotrebiteľov, preto sa odvoláva na ustanovenia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedla, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva čo do dôvodu a výšky, preto žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú a žiadala priznať bezdôvodné obohatenie a úžeru. Mala za to, že žalobca svoj nárok neosvedčil relevantnými dôkazmi a ani matematicky nepreukázal oprávnenosť svojho finančného nároku. Žiadala, aby súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka v jej prospech, ďalej aby vykonal dôkazy prečítaním a aby podrobil zmluvu súdnej kontrole. Namietala, že uplatňovaný nárok žalobcu je neurčitý, nezrozumiteľný, nešpecifikovaný a nedokázaný. Taktiež opakovane zdôraznila, že jednou z povinností veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery je povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver. Zdôraznila, že veriteľ a jeho vymáhači boli opakovane viackrát písomne žiadaní o písomné potvrdenie o vzájomných plneniach v rámci predmetnej zmluvy, ale veriteľ a jeho vymáhači, ani žalobca jej žiadne potvrdenie o finančnom plnení doteraz nevydali. Navrhla vyžiadať si od žalobcu všetky dôkazy o tom, aké komplexné informácie mal žalobca o nej k dispozícii pri zisťovaní a overovaní schopnosti splácať úver. Rovnako navrhla uznesením uložiť žalobcovi povinnosť predložiť písomné potvrdenie - kvitanciu o tom, že za predmetnú zmluvu bol z jej strany dlh úplne alebo čiastočne splnený. Súčasne odmietla platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnemu žalobcovi a žiadala o použitie § 257 C.s.p.. Ak súd neodmietne návrh žalobcu, tak žiadala o povolenie splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 20,- Eur mesačne. Inak žiadala, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu a zaviazal protistranu na úhradu trov konania.

8. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke dňa 16.02.2023 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie

odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou arbitrárnosťou a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel a prečo o trovách konania rozhodol ako rozhodol. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

13. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu, že v predmetnom prípade nejde o spotrebiteľský vzťah. Tu žalobca ako odvolateľ poukazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2NdC/11/2018 zo dňa 31.01.2019, v ktorom dovolací súd poukázal na to, že spoločnosť L. D. a Žltý melón patria medzi tzv. „peer to peer“ crowdfundingové platformy, ktoré nepodliehajú dozoru Národnej banky Slovenska a uzatvorená zmluva medzi investormi (veriteľmi) a žalobkyňou ako dlžníčkou nie je spotrebiteľskou zmluvou. Odvolací súd však poukazuje na to, že predmetom vyššie spomínaného konania vedeného pred dovolacím súdom bolo riešenie otázky kauzálnej príslušnosti v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dovolací súd v predmetnej veci síce opísal podstatu „peer to peer“ pôžičiek (bod 12. jeho odôvodnenia), avšak bližšie neskúmal a ani sa nezaoberal obchodným modelom spomínanej platformy L. D. (právneho predchodcu žalobcu), čo podľa názoru odvolacieho súdu má podstatný vplyv na posúdenie činnosti uvedenej spoločnosti, a to aj vo vzťahu k následnému posúdeniu, či takéto konanie spadá do modelu spotrebiteľských vzťahov alebo nie.

16. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že administrátorom oboch zmlúv (rámcovej zmluvy investor a rámcovej zmluvy dlžník) bola spoločnosť L. D., a.s., ktorej úlohou bolo jednak zabezpečiť vyhľadávanie potencionálnych dlžníkov pre investora a jednak vyhľadávanie potencionálnych investorov pre dlžníkov. Zároveň spoločnosť L. D., a.s. zabezpečovala tiež celý proces schvaľovania pôžičky, zasielanie zmluvnej dokumentácie, prevod finančných prostriedkov, ako aj vedenie záznamov o pôžičke i následné vymáhanie pohľadávky v prospech investora, za čo si účtovala

poplatky a iné náhrady výdavkov. Z uvedeného tak vyplýva, že činnosť spoločnosti nespočívala len vo vyhľadávaní (sprostredkovaní) potencionálnych investorov a veriteľov, ale jej činnosť v podstate zahŕňala činnosť administrátora a veriteľa pri poskytovaní pôžičky. Fakticky tak činnosť veriteľa bola rozdelená na dva subjekty (investor a administrátor), ktoré spolu spolupracujú a navzájom sa dopĺňajú. Aj zo samotného dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie navyše vyplynulo, že pôžička síce bola formálne poskytnutá fyzickou osobou (investorom), ale skúmanie bonity, poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej a následné vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky bolo vo výlučnej gescii spoločnosti L. D., a.s.. Tu odvolací súd osobitne poukazuje aj na to, že spomínaná spoločnosť tak v podstate zastupovala subjekty, ktorých záujmy sú v úplnom protiklade. Navyše, otáznym je aj prípadné personálne prepojenie medzi investorom Z. H. a štatutárnym orgánom spoločnosti L. D., a.s., keďže z výpisu z Obchodného registra vyplýva, že štatutárnym orgánom spoločnosti sú S. H. (predseda predstavenstva) a S. H. (podpredseda predstavenstva). Na základe uvedených skutočností má aj odvolací súd za to, že takéto konanie právneho predchodcu žalobcu, kedy oficiálne sprostredkúva pôžičky „od ľudí pre ľudí“ a na ktoré sa nevzťahuje dohľad Národnej banky Slovenska nemožno hodnotiť inak, ako nekalú obchodnú prax, a ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu možno subsumovať pod spotrebiteľský právny vzťah, ktorý požíva ochranu v zmysle príslušných ustanovení právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľov.

17. Vo vzťahu k rozhodovacej praxi súdov, na ktorú všeobecne poukázal žalobca v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že naopak sa v rozhodovacej činnosti súdov možno stretnúť aj s opačnými názormi súdov, ktoré posudzujú obdobné prípady ako spotrebiteľské, a teda na tieto aplikujú príslušné ustanovenia na ochranu spotrebiteľov (napr. rozsudok Okresného súdu Komárno, sp. zn. 17Csp/25/2021 zo dňa 11.05.2022; rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 14Csp/155/2020 zo dňa 11.05.2022; rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10Csp/106/2020 zo dňa 25.03.2021; rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6CoCsp/53/2021 zo dňa 22.02.2022). Rovnako odvolací súd dáva do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Prahe, č.k. 72ICm/2131/2014-47 zo dňa 21.09.2015, v ktorom krajský súd okrem iného riešil aj charakter zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou G., a.s., ktorá rovnako poskytuje tzv. „peer to peer“ pôžičky.

18. Na základe vyššie uvedeného tak možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie správne na predmetný prípad aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, najmä zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy. Zmluvu zo dňa 11.11.2016 tak správne možno považovať za zmluvu spotrebiteľskú, ktorá musí spĺňať zákonom predpísané obligatórne náležitosti, t.j. okrem iného musí obsahovať aj uvedenie RPMN, predpokladov RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, čo však zmluva zo dňa 11.11.2016 neobsahovala. Uvedené spôsobilo jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Žalovaná tak bola povinná vrátiť len sumu, ktorá jej bola skutočne poskytnutá, t.j. sumu 2.580,57 Eur s prísl. a keďže v priebehu prvoinštančného konania nebolo spochybnené, že žalovaná medziasom vrátila už sumu 1.991,80 Eur, súd prvej inštancie správne zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, t.j. v časti prevyšujúcej rozdiel medzi uvedenými sumami (2.580,57 - 1.991,80), t.j. nad sumu 588,77 Eur.

19. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

20. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Záverom odvolací súd ešte poukazuje na to, že pokiaľ žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadala o povolenie splácať dlžnú sumu v splátkach, bude potrebné, aby sa s uvedenou žiadosťou o splátkový kalendár obrátila na žalobcu. Žalovaná totiž vo vzťahu k splatnosti sumy 588,77 Eur s prísl. voči rozsudku a ani dopĺňajúcemu rozsudku odvolanie nepodal. A ako odvolací súd uviedol vyššie, v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

22. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom rozsahu, t.j. okrem výroku I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 588,77 Eur s prísl. ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).